

— Не трѣбва мене да дарявате, азъ ви не спасихъ, а той, — каза Катя, като сочеше братчето си. — Азъ ви излъгахъ, той откъсна гжбата.

— Азъ видѣхъ това? — каза съ усмивка царкинята. — Но азъ давамъ тебѣ този подарѣкъ. Ти си достойна за него, защото бѣше готова да пострадашъ, за да спасишъ братчето си, когато то треперѣше отъ страхъ прѣдъ змията. Но бжди спокойна, азъ ще награда и него. . . Ето, момченце, вземи това, — каза царкинята, като подаваше на Вася едно парченце змийска кожа.

Но като видѣ, че той приемаше съ недоумѣние подарѣка, тя прибави:

— Запази моя подарѣкъ, макаръ сега той и да не ти е потрѣбенъ. Ти си още малѣкъ, за да го оцѣнишъ сега. Но скрий го! Той ще те направи храбъръ и безстрашенъ, та ти самъ да защищавашъ слабитѣ и оскърбенитѣ. . . А и всичко, каквото пожелаешъ, ти ще сполучвашъ, додѣто имашъ моя подарѣкъ.

Като каза това, царкинята се изгуби отъ очитѣ на дѣцата. А тѣ се впуснаха бѣжишкомъ къмъ дома, стигнаха при баба си и всичко ѝ разказаха. . .

Прѣвелъ Ал. Спасовъ

Единъ автомобилъ
Еднажъ се развалилъ.
Два брѣмбара тогазъ
Притекли се завчасъ
И тласкатъ го съсь сила,
Но дѣ е автомобиля?
Дали не е пакъ тамъ?
Вижъ туй и азъ не знамъ.

Х. Л.

СВѢТУЛКА